

عنوان مقاله:

مثنوی معنوی و شیوه های ارتباط با مبدا هستی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

علی نوری - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه لرستان

مریم قویدل کلدره - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عرفانی دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

مولوی در مثنوی معنوی خود، مجموعه ای از اطلاعات مربوط به حوزه های مختلف عرفان، اخلاق، فلسفه و کلام اسلامی را که بعضا محل مناقشه عالمان زمانش بوده، به زبان رمز و تمثیل ارائه کرده است؛ لذا مثنوی مهمترین منبع برای شناخت تعالیم و آموزه های مولوی است که در چهارده سال پایان عمرش یعنی دوره کمال و پختگی او سروده شده است. مباحث فراوان و متنوعی در خلال داستانهای مثنوی گنجانده شده است که در نهایت یک هدف را دنبال میکنند و آن شناخت خود و خدا و بحث از عشق و فراق و وصال بندگان نسبت به اوست و به تبع آن، از عوامل و موانع سیر الی الله و رسیدن سالک به سر منزل مقصود یعنی قرب الهی بحث شده است. در این مقاله، مهمترین شیوه های ارتباط با مبدا هستی از نظر مولوی بررسی و تبیین شده است. نتایج تحقیق حاکی از آن است که از نظر مولوی، ارتباط با خدا اولاً منوط به عنایت و خواست و جذبۀ حق است و ثانیاً به طلب، اراده، توبه، همت و کوشش و زاری بنده وابسته است. ریاضت کشی و مبارزه با نفس نیز قابلیت های روحی آدمی را بالا می برد و او را شایسته این ارتباط میسازد. مولوی در کنار این شیوه ها، کسب فضایل انسانی، متابعت از پیر، اخلاص در انجام اعمال عبادی (نماز و ذکر)، دعا کردن دیگری در حق شخص و نیز رویای صادق و مرگ اختیاری را از جمله کارآمدترین عوامل و راه های تسهیل ارتباط با مبدا هستی برمی شمارد.

کلمات کلیدی:

مثنوی معنوی، ارتباط انسان با خدا، مولوی، ریاضت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1041980>

